

Sygn. akt III AUa 237/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Pietrzak
Sędziowie	SSO del. Anna Petri (spr.) SSA Tadeusz Szweda
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2017r. w Katowicach

sprawy z odwołania R. P. (R. P.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o umorzenie należności z tytułu nieopłaconych składek

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej z dnia 1 grudnia 2015r. sygn. akt VI U 920/15

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na rzecz ubezpieczonego R. P. kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

/-/SSO del. A.Petri /-/SSA J.Pietrzak /-/SSA T.Szweda

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 237/16

UZASADNIENIE

Ubezpieczony R. P. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 24 czerwca 2015r., odmawiającej umorzenia należności z tytułu składek na:

1. ubezpieczenia społeczne za okres od 04/2003 do 06/2003, od 08/2003 do 05/2004, 07/2004, 09/2004, 11/2004, 01/2005, 03/2005, 05/2005, 07/2005, od 10/2005 do 11/2005, 01/2006, od 04/2006 do 08/2007, od 10/2007 do 12/2007, od 03/2008 do 05/2008, od 08/2008 do 01/2009 w łącznej kwocie 18.263,50 zł, w tym z tytułu składek - 9.657,50 zł, odsetek - 8.562 zł, kosztów upomnienia - 44 zł;

2. ubezpieczenie zdrowotne za okres 01/2005, 03/2005, 05/2005, 07/2005, od 10/2005 do 11/2005, 01/2006, od 04/2006 do 08/2007, od 10/2007 do 11/2007, 03/2008, 12/2008 w łącznej kwocie 7.706 zł, w tym z tytułu składek - 4.296,80 zł, odsetek - 3.374 zł, kosztów upomnienia - 35,20 zł;

3. Fundusz Pracy za okres od 07/2006 do 08/2006, od 12/2006 do 08/2007, 10/2007, 12/2007, 03/2008, 05/2008, 08/2008, 12/2008, 01/2009 w łącznej kwocie 700,80 zł, w tym z tytułu składek - 397,60 zł, odsetek - 268 zł, kosztów upomnienia - 35,20 zł.

Ubezpieczony, domagając się zmiany zaskarżonej decyzji i orzeczenia co do istoty sprawy, poprzez umorzenie należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy, zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie art. 1

ust. 10, 11 i 13 pkt 2 ustawy z 9 listopada 2012r. oraz naruszenie art. 6, 7, 8, 77 i 80 k.p.a. Zarzucił, iż zgodnie z zobowiązaniem organu rentowego, opłacił wszystkie wskazane przez niego niepodlegające umorzeniu należności, co obecnie skutkować powinno umorzeniem pozostałych zaległości.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. Wskazał, że nieuregulowanie przez ubezpieczonego w określonym terminie do 4 maja 2015r. bieżących zaległości składkowych, oznacza, iż nie zostały spełnione warunki do umorzenia należności na podstawie ustawy abolicyjnej. Warunkiem tego była spłata należności nieobjętych postępowaniem o umorzenie, do których zaliczyć należy też bieżące zaległości składkowe.

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2015r. Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że umorzył objęte nią wszystkie należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy oraz zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji ustalił, że dnia 21 stycznia 2013r. ubezpieczony złożył wniosek o umorzenie zadłużenia z tytułu nieopłaconych w terminie składek. Dokonując analizy jego konta, decyzją z 28 marca 2014r., organ rentowy określił zasady umorzenia, rozliczając konto płatnika na dzień 21 stycznia 2013r. W decyzji tej wskazał okres i wysokość składek podlegających umorzeniu z tytułu prowadzonej przez odwołującego działalności gospodarczej i poinformował, iż warunkiem ich umorzenia jest spłata należności niepodlegających umorzeniu, które nakazał uregulować w terminie do 12 miesięcy od uprawomocnienia się owej decyzji, wraz z odsetkami, liczonymi do dnia wpłaty. Integralną częścią decyzji był załącznik określający wysokości składek podlegających zapłacie w terminie 12 miesięcy i wskazujący okres, za jaki te składki są należne. Decyzja ta została doręczona ubezpieczonemu 1 kwietnia 2014r. i uprawomocniła się 2 maja 2014r.

W określonym 12-miesięcznym terminie ubezpieczony uiszczył wszelkie należności objęte decyzją o warunkach umorzenia. Zalega tymczasem z zapłatą bieżących składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Zaległość ta powstała po wydaniu decyzji z 28 marca 2014r.

Sąd I instancji uznał odwołanie za uzasadnione. Powołując się na treść art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 9 listopada 2012r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U. z 2012r., nr 1551), zwanej dalej ustawą abolicyjną, wskazał, iż na wniosek osoby podlegającej w okresie od 1 stycznia 1999r. do 28 lutego 2009r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 6 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009r., poz. 1585 z późn. zm.), umarza się nieopłacone składki na te ubezpieczenia za okres od 1 stycznia 1999r. do 28 lutego 2009r. oraz należne od nich odsetki za zwłokę, opłaty prolongacyjne, koszty upomnienia, opłaty dodatkowe, a także koszty egzekucyjne naliczone przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika Urzędu Skarbowego lub komornika sądowego. Wniosek taki może złożyć osoba, która przed dniem 1 września 2012r. zakończyła prowadzenie pozarolniczej działalności i nie prowadzi jej w dniu wydania decyzji, o której mowa w ust. 8 tj. decyzji ZUS określającej warunki umorzenia oraz inna osoba, niż wymieniona, tj. taka, która nadal prowadzi tę działalność.

W art. 1 ust. 6 omawianej ustawy wskazano, iż umorzenie należności, o których mowa w ust. 1 skutkuje umorzeniem nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy za ten sam okres oraz należnych od nich, za ten sam okres odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych, a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika Urzędu Skarbowego lub komornika sądowego.

Co się tyczy procedury umarzania należności objętych zakresem przedmiotowym ustawy, to Sąd Okręgowy podkreślił, że przewiduje ona wyraźnie dwa postępowania prowadzone przez ZUS, które kończą się wydaniem merytorycznej decyzji: postępowanie w sprawie określenia warunków umorzenia należności oraz postępowanie w sprawie umorzenia należności.

Stosownie do art. 1 ust. 8 ustawy abolicyjnej, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzję określającą warunki umorzenia, w której ustala także kwoty należności, o których mowa w ust. 1 i 6, z wyłączeniem kosztów egzekucyjnych, tzn. kwoty nieopłaconych składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe oraz na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy za okres od 1 stycznia 1999r. do 28 lutego 2009r., wraz z należnymi od nich odsetkami za zwłokę, opłatami prolongacyjnymi, kosztami upomnienia, opłatami dodatkowymi naliczonymi przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika Urzędu Skarbowego lub komornika sądowego.

Przepis art. 1 ust. 13 ustawy abolicyjnej stanowi natomiast, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzję o:

1. umorzeniu należności, o których mowa w ust. 1 i 6 - po spełnieniu warunku, o którym mowa w ust. 10, z uwzględnieniem ust. 7, 11 i 12, lub
2. odmowie umorzenia należności, o których mowa w ust. 1 i 6 - w przypadku niespełnienia warunku, o którym mowa w ust. 10, z uwzględnieniem ust. 7, 11 i 12.

Z mocy art. 1 ust. 10 ustawy abolicyjnej, warunkiem umorzenia należności, o których mowa w ust. 1 i 6 jest nieposiadanie na dzień wydania decyzji, o której mowa w art. 1 ust. 13 pkt 1, niepodlegających umorzeniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych

oraz na Fundusz Emerytur Pomostowych za okres od dnia 1 stycznia 1999r., do opłacenia których zobowiązana jest osoba prowadząca pozarolniczą działalność lub płatnik składek, o którym mowa w ust. 2 oraz należnych od tych składek odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych, a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika Urzędu Skarbowego lub komornika sądowego. Na podstawie art. 1 ust. 11 ustawy abolicyjnej niepodlegające umorzeniu należności, o których mowa w ust. 10, podlegają spłacie

w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w ust. 8.

Mając na względzie przytoczone regulacje, Sąd Okręgowy wyjaśnił, iż decyzję o odmowie umorzenia należności wydaje się, jeśli w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w art. 1 ust. 8, niepodlegające umorzeniu należności wymienione w ust. 10 nie zostaną spłacone.

Sąd I instancji uznał, iż organ rentowy nieprawidłowo zastosował powołane wyżej regulacje. Ubezpieczony wywiązał się bowiem z nałożonego na niego decyzją z dnia 28 marca 2014r. obowiązku i spłacił zaległości określone w załączniku do niej, co skutkować powinno uwzględnieniem jego wniosku. Uzależnienie umorzenia zaległych składek określonych w punkcie I decyzji z 28 marca 2014r. od nieposiadania zaległości w opłacaniu składek bieżących z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej nie znajduje podstaw prawnych w ustawie z 9 listopada 2012r.

Odnosząc się do podniesionych przez odwołującego zarzutów naruszenia przez organ rentowy przy wydaniu zaskarżonej decyzji przepisów proceduralnych zawartych w k.p.a., Sąd I instancji zwrócił uwagę, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, sąd ubezpieczeń społecznych dokonuje we własnym zakresie merytorycznej oceny zasadności zaskarżonej decyzji pod względem faktycznym i prawnym. Co do zasady nie ocenia zarzutów pod kątem ewentualnego naruszenia przez organ rentowy przy jej wydaniu przepisów k.p.a. (tak wyroki Sądu Najwyższego z 28 października 2009r., I UK 132/09 Lex nr 570121 i z 14 stycznia 2010r., I UK 252/09, Lex nr 577824).

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję po myśli art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., a o kosztach zastępstwa procesowego orzekł po myśli art. 98 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł organ rentowy.

Domagał się jego zmiany i oddalenia odwołania w całości. Zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego, poprzez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, a w szczególności art. 1 ust. 10 i ust. 11 w związku z ust. 13 pkt 2 ustawy z 9 listopada 2012r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność.

Apelujący podniósł, że warunkiem umorzenia należności składkowych jest nieposiadanie na dzień wydania decyzji określonej w art. 1 ust. 13 ustawy abolicyjnej niepodlegających umorzeniu składek na ubezpieczenia i fundusze, do opłacenia których zobowiązana jest osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą lub płatnik składek. Zdaniem apelującego, przepis ten określa za jaki okres należności niepodlegające umorzeniu, w tym należności bieżące, winny być opłacone. Dotyczy to przedziału czasowego od 1 stycznia 1999r. do dnia wydania decyzji o umorzeniu lub odmowie umorzenia należności. Za błędne uznał apelujący stanowisko Sądu Okręgowego, że spłata owych należności tylko za część tego okresu, a więc naliczonych na dzień wydania decyzji o warunkach umorzenia, jest wypełnieniem ustawowego warunku ich uregulowania. Nie sposób bowiem uznać, że w oparciu o wskazane przepisy, uprawnionym jest działanie mogące skutkować faktycznym skróceniem okresu, za jaki należności niepodlegające umorzeniu winny być na podstawie ustawy abolicyjnej naliczone i spłacone przez ubezpieczonego.

Apelujący zauważył, że ubezpieczony wywiązał się z obowiązku nałożonego na niego w decyzji z 28 marca 2014r. w ten sposób, iż spłacił jedynie zaległości określone w załączniku do tej decyzji i nie opłacał dalszych składek bieżących z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, do których zapłaty jest obowiązany, jako osoba prowadząca działalność na podstawie art. 1 ust. 10 ustawy abolicyjnej i z mocy art. 46 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Za sprzeczne z treścią i celem ustawy abolicyjnej uznał organ rentowy umorzenie należności składkowych, gdy składki niepodlegające umorzeniu zostaną opłacone tylko za okres wskazany w załączniku do decyzji o warunkach umorzenia,

a nie - jak stanowi przepis - do dnia wydania decyzji o umorzeniu lub odmowie umorzenia należności. Stawiany przez apelującego wymóg realizacji płatności bieżących, jako przesłanki umorzenia, oparty jest w jego ocenie o wyraźną dyspozycję art. 1 ust. 10 i 13 ustawy abolicyjnej.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony wniósł o jej oddalenie.

Domagał się również zasądzenia od organu rentowego na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego. Podniósł, że intencją ustawodawcy wyrażoną w ustawie abolicyjnej nie było objęcie pojęciem niepodlegających umorzeniu należności także należności bieżących, ale jedynie należności, które nie podlegają umorzeniu, a zostały określone w decyzji o warunkach umorzenia wydanej na podstawie art. 1 ust. 8 wskazanej ustawy.

Jego zdaniem, tylko w takim przypadku możliwe jest stosowanie się do treści art. 1 ust. 11

tej ustawy nakazującego spłacić niepodlegające umorzeniu należności w terminie

12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji określającej warunki umorzenia. Z jej treści ma bowiem wynikać jakie niepodlegające umorzeniu należności mają być spłacone.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie sposób zgodzić się z prezentowaną przez apelującego wykładnią przepisów ustawy z dnia 9 listopada 2012r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U. z 2012r., nr 1551), zwanej dalej ustawą abolicyjną.

Interpretację jej postanowień apelujący niesłusznie ograniczył do wykładni językowej art. 1 ust. 10 ustawy abolicyjnej. Przepis ten odczytywany wraz z art. 1 ust. 1 i 6 tej ustawy, do których się odnosi, stanowi, iż warunkiem umorzenia należności z tytułu składek

na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe, zdrowotne i Fundusz Pracy z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 6 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009r., poz. 1585 z późn. zm.) za okres od dnia 1 stycznia 1999r. do 28 lutego 2009r. oraz należnych od tych składek odsetek

za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych, a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika Urzędu Skarbowego lub komornika sądowego jest nieposiadanie na dzień wydania decyzji, o której mowa w art. 1 ust. 13 pkt 1, tj. decyzji o ich umorzeniu, niepodlegających umorzeniu składek na te ubezpieczenia, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz na Fundusz Emerytur Pomostowych za okres od dnia

1 stycznia 1999r., do opłacenia których zobowiązana jest osoba prowadząca pozarolniczą działalność lub płatnik składek, o którym mowa w ust. 2 oraz należnych od tych składek odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych, a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika Urzędu Skarbowego lub komornika sądowego. Poprzestanie na odniesieniu się przez apelującego przy ustaleniu o jakie „składki niepodlegające umorzeniu” chodzi w cytowanej regulacji wyłącznie do określenia czasu ich powstania

„za okres od 1 stycznia 1999r.” doprowadziło go do błędnych wniosków.

Dogłębna interpretacja przytoczonej regulacji wymaga odwołania się do innych metod wykładni tego pojęcia.

W pierwszej kolejności wypada odnieść się do wykładni autentycznej. Jak wynika

z pochodzącego z dnia 1 marca 2012r. projektu tej ustawy (druk sejmowy nr 382), przepis

ten w pierwotnym brzmieniu miał konkretyzować zapis odnoszący się do niepodlegających umorzeniu składek, poprzez wskazanie, iż chodzi o składki „wymagalne na dzień wydania decyzji o umorzeniu”. Projektowana treść tej regulacji była zatem zgodna z brzmieniem,

jakie chce jej obecnie nadać apelujący. Rzecz jednak w tym, że sformułowanie to nie znalazło się ostatecznie w uchwalonym akcie prawnym. Wskazuje to jednoznacznie na fakt,

iż ustawodawca ostatecznie wycofał się z projektu, zgodnie z którym warunkiem umorzenia należności składkowych miało być nieposiadanie na dzień wydania decyzji o ich umorzeniu niepodlegających umorzeniu składek wymagalnych nie tylko na dzień wydania decyzji określającej warunki umorzenia, ale także na dzień wydania decyzji o umorzeniu składek. Tym samym, ustawodawca wyraźnie dopuścił możliwość umorzenia należności składkowych, pomimo posiadania bieżących zaległości składkowych, które stały się wymagalne po wydaniu decyzji określającej warunki umorzenia. Gdyby bowiem było inaczej, to brzmienie omawianej regulacji byłoby takie samo, jak przewidziano w jej projekcie.

W dalszej kolejności należy odwołać się do wykładni logicznej, celowościowej i systemowej analizowanego pojęcia, którą de facto Sąd I instancji zastosował. Zauważyć w tym miejscu należy, iż rozpoznając wniosek ubezpieczonego o umorzenie należności składkowych, prawomocną decyzją z dnia 28 marca 2014r., organ rentowy określił warunki umorzenia składek ubezpieczonego za okres od marca 2003r. do stycznia 2009r. według stanu na dzień złożenia wniosku 21 stycznia 2013r. W załączniku stanowiącym integralną część tej decyzji zamieszczono szczegółowy wykaz składek podlegających zapłacie w terminie 12 miesięcy od daty jej wydania. W treści decyzji pouczono go również, że warunkiem umorzenia składek jest spłata należności niepodlegających umorzeniu. Interpretacja postanowień tej decyzji nie mogła budzić najmniejszych wątpliwości, iż jedynym warunkiem umorzenia należności składkowych jest spłata niepodlegających umorzeniu składek wymienionych w załączniku do niej, na którą wyznaczono mu termin 12 miesięcy od daty jej wydania. Samo sformułowanie „spłata” odnosi się wyłącznie do zaległości, a nie do bieżących należności składkowych. Ponadto, ideą decyzji określającej warunki umorzenia należności składkowych, o jakiej mowa w art. 1 ust. 8 ustawy abolicyjnej jest - zgodnie z ustawowym oznaczeniem jej przedmiotu - skonkretyzowanie warunków umorzenia tych należności. W przeciwnym razie byłaby ona bezprzedmiotowa. Irracjonalne bowiem byłoby założenie, że decyzja określająca warunki umorzenia nie określa wszystkich tych warunków i wymienia tylko część niepodlegających umorzeniu składek, których uiszczenie w terminie 12 miesięcy stanowi warunek umorzenia należności składkowych. Decyzja o umorzeniu tych należności jest bowiem immanentnie związana z decyzją określającą warunki umorzenia. Treść pierwszej z wymienionych decyzji wynika bowiem z realizacji postanowień drugiej z nich.

W świetle powyższych uwag, uznać należy, iż użyte w art. 1 ust. 10 ustawy abolicyjnej pojęcie „niepodlegających umorzeniu składek (...) za okres od dnia 1 stycznia 1999r.”, których terminowe uiszczenie stanowi warunek umorzenia pozostałych należności składkowych po zastosowaniu przy jego interpretacji zasad wykładni autentycznej, logicznej, celowościowej i systemowej, należy rozumieć w ten sposób, iż odnosi się ono wyłącznie do składek wymienionych w decyzji określającej warunki umorzenia, a nie tych, jakie powstały później, skoro ustawodawca zakreślił wnioskodawcom roczny termin dla spełnienia tych warunków, liczony od daty uprawomocnienia się tej decyzji. Takie stanowisko zajął również tutejszy Sąd w wyroku z dnia 20 października 2016r. (III AUa 72/16).

Skoro zatem w zakreślonym 12-miesięcznym ustawowym terminie od wydania decyzji określającej warunki umorzenia należności składkowych ubezpieczony spłacił wszystkie zaległości z tego tytułu, do których uregulowania został tą decyzją zobowiązany, przeto Sąd I instancji w pełni zasadnie uznał, iż organ rentowy winien był umorzyć mu pozostałe należności składkowe.

Mając powyższe na względzie, z mocy art. 385 k.p.c. apelację organu rentowego, jako bezzasadną, należało oddalić.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. przy zastosowaniu art. 391 § 1 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 2 w związku z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 sierpnia 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r., poz. 1804).

/-/SSO del. A.Petri /-/SSA J.Pietrzak /-/SSA T.Szweda
Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR